

Isa Basarić

DA LI SU PESIMISTI SAMO „REALNI OPTIMISTI?“

Ima ona sentenca iz Kunderine „Šale“ gde glavni junak Ludvik strada zbog pisanija koje glasi: „Optimizam je opijum za narod. Zdrav duh zaudara na glupost. Živeo Trocki!“

Srbija je na kraju stare i na početku Nove sva u znaku suprotstavljenih – pesimista, sa prognozama u rasponu od „umereno loših“ do katastrofičnih, i optimista, koji pozivaju na „širenje optimizma“ tvrdeći da i „nije sve tako crno, niti će biti.“ Naravno da su u pravu i jedni i drugi, i da nisu u pravu niti jedni! Stvar pristupa temi – dok je prvima „čaha dopola prazna, drugima je dopola puna“. A život?

Život ide svojim krivudavim tokom, cik-cak linijom, u većtom slalomu između raznih prognozera, („mudrosera?“) profesionalnih analitičara, futurista, baba vračara, ostalih vidovnjaka... Čije se „vizije“ na kraju uglavnom ne ostvare.

Parafrazirajući Kustu, rekli bismo da je život (kao i smrt, uostalom), neka vrsta „neprovjerene glasine.“ Prosto neuhvatljiv, skoro nemoguć za kalupljenje, kajasanje, na nesreću svih „vizionara.“

Zato i jeste lep. Jedinstven i neponovljiv.

A narod je „jaka kobila“. Preturiće on preko glave i ovo (ne)vreme...

Jovan Sedlanov

NA KROVU SVETA

Kao po nekom nepisanom pravilu, običnim građanima, pritisnutim mnogim životnim problemima, naši sportisti već tradicionalno dodu kao pravi melem na ranu za sva iskušenja na koja nailaze. Da je to baš upravo tako pokazalo je i ne tako davno održano finale teniskog Dejvis kupa. Za vreme njegovog trajanja Beograd i Srbija bili su u središtu pažnje čitavog sveta. U naš glavni grad sjatili su se mnogobrojni ugledni gosti, koji su došli da uživo prate jedinstven teniski spektakl, ravan najznačajnijim sportskim priredbama koje uopšte postoje.

Osim odlične organizacije, tradicionalnog srpskog gostoprimitstva i nevidene atmosfere u čuvenoj Areni, vidjen je tenis najviše klase sa dramatičnom završnicom u kojoj su naši momci zasluženo trijumfovali. Asovi Novak Đoković, Viktor Troicki, Janko Tipsarević i Nenad Zimonjić, pobrali su aplauze na velikoj sceni, a velikim Francuzima nije ništa drugo preostalo nego da čestitaju boljem od sebe.

Junak ove priče za istoriju ipak je bio Viktor Troicki. U najboljoj partiji života doneo je našoj ekipi titulu svetskog prvaka, a toliko spominjana i poznata „salatara“ našla se u rukama naših majstora reketa.

To veće igrači su bili na posebnom zadatku, a mi svi ostali koji volimo svoju zemlju i navijamo za njene sportiste, ostali smo zadivljeni i ushićeni trijumfom sjajnih momaka. Neka njihovo zajedništvo, upornost i znanje ostanu kao najbolji primer da i svako od nas uz takva pregnuća može da izađe kao pobednik u poslu kojim se svakodnevno bavi.

Tamara Stojković

PROMENE

Godina za nama, po meni, bila je u znaku obeležavanja desetogodišnjice petooktobarske revolucije. Obećanja koja su data 5. oktobra 2000. na mene su ostavila veliki utisak. Svakodnevna okupljanja na Čelavom trgu, bedževi i flajeri „Otpora“, tribine, demonstracije, borba za bolje sutra... Iako tada još srednjoškola, imala sam osećaj da se nešto veliko dešava. Prava revolucija! Osećaj da će se sve promeniti. Da će biti bolje. Po celom gradu bili su grafiti otporaške pesnice i natpisi „Gotov je“. Uzburkao se grad, mnogi su privođeni u policiju zbog građanske neposlušnosti, svi su konačno bili složni oko jednoga – ovako više ne može. Dugo nam je trebalo... Medutim, kod mnogih, vremenom, razočaranje je prevladalo nadu, letargija pobedila elan, a realnost srušila ideale. Onaj 5. oktobar doneo je viziju, a ovaj 5. oktobar nostalgiju - za izgubljenim vremenom i potrošenom energijom.

Nije dovoljno da se samo vlast promeni. Potrebno je da se promenimo mi kao narod. Čini mi se da mnogi to nisu shvatali tada. A ni danas. Dobili smo slobodu mišljenja. Sada nam fali mišljenje i neko da ga sprovede u delo. Pitam se, koliko će nam sad opet trebati vremena da se probudimo, da ustanemo i reagujemo?

Čini mi se da se opet ponavlja čuveni stih devedesetih: „Kasno je da se paniči... Dali smo šansu da se ludilo ozvaniči... A sad smo prosto zgranuti?“

Љубица Зелић

ЕКРЕМ & АЛЕКС

Старост је као рачун у банци. Са њега можеш узимати само онолико колико на њему имаш.

Естрадне звезде младима у Србији више нису узор. Сада су то спортисти и научници. Резултати су то једног истраживања које су медији објавили на размеђу прошле и ове године. Још једна информација такође би могла да уђе у ужу конкуренцију за „утисак године“. Сер Алекс Фергусон, менаџер енглеског „Манчестера јунајтеда“ за недељу дана заради више него човек са просечном платом у Србији за читав радни век. Ово је новинар само узгред поменуо, коментаришући неку „Манчестерову“ утакмицу, а груба рачуница оних који у то нису могли поверовати (и на основу само неких расположивих података), показала се и тачном.

Прва вест вероватно је искрено обрадовала многе људе на овим просторима. И улила наду да се у овој земљи ствари ипак (о)крећу на боље. Бар када је у питању урушени друштвени систем вредности и моралне норме. А на тим темељима гради се и све остало, јер звоно звони онако како је и изливено.

Зато свака част свим оним младим људима који ни не знају ко је Екрем и који маштају о каријерама неких других људи. И који већ сада добро знају шта треба да улажу на свој „рачун“ среће. И за дане који ће доћи.

Славица Мишић

ТАКОЗВАНИ ОПТИМИЗАМ

Верујем да ће нам ове године бити боље. Верујем, јер је то рекао први човек многољудне, нереконструисане нам Владе. Они, никад задовољни, рећи ће да је година почела покупењима. Скупља је храна, гориво, сад ће и струја и све што уз њу иде... Бесплатна светлост је само на крају тунела.

И дуванице су дигле цене. Свака част. Напушили смо се, брате, преко сваке мере. Да смо раније престали, где би нам био крај...

Има и појефтинијења. Пре свега, најављени су јефтинији увозни аутомобили, „мерцедеси“, „шевролети“, „поршеи“ и друге „бесне коњске снаге“ из белог света. Навозали су нас преко сваке мере, коме је још до возања? Јефтиније ћемо и летети, народ сав сретан, снизили су цене авио - карата. Онима који су већ високо узлетели, свеједно.

Може нам се. А моћи ће нам се, изгледа, још више. Пензије су повећане за 200-300 динара, укинут је порез на мобилно телефонирање, стиже бесплатна акција (једна) од 600 динара, а можда буде још која. Сви смо постали акционари, као сав нормалан свет. Куд ћеш више?

Динар неки дан ојачао за нула зарез један одсто, ојачали и ми. Толико, да смо живи и здрави. И без плате, и са понеком „црквицом“. А и она се не да, држи се. Мислим, „црквица“. За разлику од цена, фиксна је од прошле године. Пардон, деценије.

Marina Vujaković

ЋЕЛАВЦИ

Прошлу Нову годину дочекали смо на Ћелавом тргу. I можда је то и био показатељ да ће цела некако и бити „ћелави“. Почела је некако бојаљљиво, стидљиво, у грчу... Као да смо знали шта нас чека, да ћемо целе године чупати косу с главе...

Прво се појавило неколико занимљивих допуна Закона о саобраћају. Спекулисало се о свему и сваџему, а некако највише о ћелавим гумама које је требало заменити на бар 80 одсто аутомобила у држави. Грађанима по джепу, произвођачима у джеп, и тако то иде... Али није то због пара, него због наше сигурности и безбедности на првом месту (тако су рекли). Ништа, кад се мора није тешко, размишљали су сви возачи који су оставили целу плату по страни и купили те нове гуме. За казну svakako не би имали, јер су нове гуме ипак много јефтније...

Средином године нисмо могли да купимо млеко. Односно, могли смо, али нисмо имали где... Празни, да не кажем ћелави рафови, сјили су се по свим продавницама и опоминјали нас да се никада не опуштамо. Сви фармери у држави дигли су руке (осим оних са „Пинка“) нездовољни ценом млека, а ми смо се запитали да ли нам се то можда враћају „оне“ године које смо толико жељели да заборавимо...

И како то већ бива, у свој немаštини и проблемима који нас стискају, некако нам увек „спас“ donesu sportisti. Мислим на тенисере, нарavno. Ошišали су се људи на ћелаво да би прославили највећи успех у историји српског тениса...Некако баš zgodно да заокруже ову причу и прошлу годину...

Ове Нове године побегли смо са Ћелавог трга и преселили се на „нови“ главњак. Ко зна, можда смо time nesvesno napravili први позитивни корак...Можда ћемо ове године ипак имати више косе на глави него у рукама и нећемо бити само нечије овце за шišање... Hm...Vидећемо...

Никола Маширевић

СВЕ МОЈЕ ЛИЧНОСТИ

Лепо је бити новинар ако у мору залудница у том занату умеш да препознаш и сачуваш клинца, мале ствари и 'ладовину у себи.

Када сам пре две, три године сложио слова и измислио да су из пера једног ђака, нисам очекивао да ће тај дневник бити прихваћен, па дописиван, баш у тако сериозном ступцу *Сомборских новина* названом *Седма сила*.

Показало се да све и није баш толико озбиљно када се онај клинац, честит и неисписан, распише и изиграва новинара. Као, не у новинама, већ онако за себе, сав зачућен, наиван, загњурен у породицу и заглаван, само на први поглед овлаш, у њена посртања, уверен да је то тако само док не одрасте и да ће увек имати бар Бобику крај себе.

Испало је да га ја и данас имам, као некада када би ме сколила каква дечка брига или туга, када сам осетио, па крајичком сузе видео како ме два паметна смеђа ока, једно преклопљено уво, лако подигнута шапа и један размахани реп зову у игру... Отарем онај крајичак, потрчим за том веселом направом... И белај прође. Тако се најпре научи ко је човеку највећи пријатељ, а нарочито кад одједаред затекнеш празну авлију, летњу кујну, очеву фотељу, мамине папуче, бакине модле, дедин шешир...

Мило ми је ако сам бар онај размахани реп вратио у авлије свима који су ме (про)читали, сретали и уз осмех често питали... - *Како је Бобика?* Њима, превасходно, посветио сам странице те моје књиге. Лаке као шапа мог најбољег пријатеља.

Ти читачи су моје личности године - оне већ минуле, ове тек одшкринуте, и биће све док ми онај размахани реп показује пут до њих.

Никола Живановић

НЕМА ВИШЕ

Годину за нама упамтићемо по неким битним променама које се тичу наших свакодневних живота. Прво, нема више пушења на јавним местима и у радном простору! Људи који уживају у дувану сада могу до миле воље да се смрзавају напољу правећи колутитиће, облачиће и друге геометријске облике.

Нема више „Радо иде Србин у војнике!“ Само профи војска од сутра ће газити „стројака“. Ех, кад се само сетим колико сам склекова одрадио због тога што сам једном неопрезно наслонио пушку, па је пала на под. Волим да се присетим и како сам био први на узбуни, па сам награђен одсуством. Нове генерације ускраћене су за овакве лепе успомене које остају за цео живот.

Нема више хладовине старих бођоша у парку пред Жупанијом. Уместо њих сада расту нове саднице и чекају да најзад запрска градска фонтана. Нема више ни тракторских барикада на сомборским путевима, па нећу морати да користим обилазне путеве.

На крају, нема више разбарушених фризура наших тенисера и тениских функционера. Сада ћемо на малим екранима гледати како им расте коса коју су дали у замену за толико нам драгу „салатару“.

Симана Матковић

ЛАВОВИ

Свим спортистима желим много боље услове у 2011. години за постизање резултата достојних њихових потенцијала.

Прошлогодишње економске (не)прилике оставиле су последице у свим сферама живота, па тако и у спорту. Спортисти, њихови родитељи и тренери, више су енергије и снаге трошили на борбе ван спортских арена. Ипак, и поред лоших услова и минималних материјалних средстава, на спортским теренима лавовски су се борили. Тако Кајакашки клуб „Дунав“ има кандидаткиње за ОИ у Лондону, Карате клуб „Сомборац“ каратисткињу пету на свету у катама, тенисери два играча на светској ранг листи, Пливачки клуб „Феникс“ два репрезентативца, сомборски фудбал представника у Првој лиги Србије, Растинци фудбалски тим у Српској лиги - Војводина, дизаичи тегова другопласирану екипу у Првој савезној лиги, Сомборски шаховски клуб екипу у врху Друге лиге Србије - Војводина, сомборски рукомет остао је и са мушком и са женском екипом у Другој лиги - Север, одбојкашице два тима у Првој војвођанској лиги, кошаркаши две сениорске екипе, итд.

За све нас гледање и навијање за наше спортисте било је од животне важности, јер нам је њихова пожртвованост дала додатну снагу да издржимо и да сами будемо лавови у свакодневној борби.